

Sygn. akt IV KK 652/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk (przewodniczący)

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Małgorzata Gierczak

w sprawie **J. A.**

ukaranego z art. 82 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 11 grudnia 2019 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranego
od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 8 listopada 2016 r., sygn. akt II W (...)

**uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w.
w zw. z art. 45 § 1 k.w. umarza postępowanie, a kosztami
postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K., wyrokiem z dnia 8 listopada 2016 r., sygn. akt II W (...), po rozpoznaniu sprawy w postępowaniu nakazowym, uznał obwinionego J. A. za winnego tego, że w dniu 5 sierpnia 2016 r., około godziny 20.05, w miejscowości R., w sposób niedozwolony używał otwartego ognia poprzez wypalanie trawy na

ognisku, co stanowiło wykroczenie z art. 82 § 1 pkt 1 k.w. i za to wymierzył mu karę nagany.

Wobec niezłożenia sprzeciwu wyrok nakazowy uprawomocnił się z dniem 23 listopada 2016 r.

Kasację od tego wyroku wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając go w całości na korzyść oskarżonego. Skarżący zarzucił orzeczeniu rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 93 § 2 k.p.s.w., polegające na wydaniu wyroku nakazowego w sytuacji, gdy w sprawie wystąpiły wątpliwości co do sprawstwa i winy obwinionego, w szczególności w zakresie uznania, że jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona wykroczenia z art. 82 § 1 pkt 1 k.w.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym, a to pozwalało na uwzględnienie jej w całości na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Analiza akt sprawy każe stwierdzić, że zaskarżony wyrok nakazowy został wydany z rażącym naruszeniem prawa procesowego wskazanym w kasacji, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia.

Rację ma skarżący wskazując, że wydanie wyroku w postępowaniu nakazowym jest możliwe wyłącznie w sytuacji, gdy okoliczności czynu i winy obwinionego nie budzą wątpliwości, o czym stanowi wprost art. 93 § 2 k.p.s.w. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że brak owych wątpliwości oznacza, że nie ma ich zarówno odnośnie sprawstwa danego czynu, jak i winy obwinionego, z uwzględnieniem zarówno jego wyjaśnień, jak i innych dowodów przeprowadzonych w toku czynności wyjaśniających. Postępowanie nakazowe jest bowiem instytucją prawa procesowego, której stosowanie zastrzeżono do najbardziej oczywistych przypadków, gdzie materiał dowodowy istniejący w aktach sprawy jest tak jednoznaczny, że nie nasuwa żadnych istotnych wątpliwości, co do winy i okoliczności popełniania zarzuconego czynu (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2014 r., III KK 143/14, LEX nr 1545148). Taka sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie.

Słusznie podnosi się w kasacji, że zarzucane obwinionemu zachowanie należało oceniać w kontekście zakazów wynikających z przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie

ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz.U. z 2010 r. nr 109, poz. 719). W realiach niniejszej sprawy wymagało to rozstrzygnięcia czy palenie przez obwinionego wykoszonej trawy na usytuowanym na jego posesji palenisku o powierzchni 1m² było w rozumieniu przepisu § 4 ust. 1 i 5 wymienionego rozporządzenia używaniem otwartego ognia w strefie zagrożenia wybuchem, w miejscu występowania materiałów niebezpiecznych pożarowo lub w miejscu umożliwiającym zapalenie się materiałów palnych albo sąsiednich obiektów. Materiał dowodowy przedstawiony Sądowi z wnioskiem o ukaranie nie był na tyle jednoznaczny, aby pozwalał udzielić na to pytanie twierdzącej odpowiedzi i tym samym umożliwić przyjęcie, że obwiniony dokonywał określonych w art. 82 § 1 pkt 1 k.w. czynności, które mogą spowodować pożar, jego rozprzestrzenianie się, utrudnianie prowadzenia działania ratowniczego lub ewakuacji i polegają na niedozwolonym używaniu otwartego ognia, a to implikowało konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego.

Wobec tego, że zarzucanego mu wykroczenia J. A. miał się dopuścić w dniu 5 sierpnia 2016 r., przedawnienie jego karalności, zgodnie treścią art. 45 § 1 k.w., nastąpiło w dniu 5 sierpnia 2019 r. Stąd też, uchylenie zaskarżonego wyroku musiało skutkować wydaniem przez Sąd Najwyższy orzeczenia następczego – umorzenia postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w., przy jednoczesnym obciążeniu kosztami postępowania w sprawie Skarbu Państwa.

ał